

N:o 7.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse af 1 och 8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884; gifven Stockholms slott den 21 december 1900.

Under åberopande af bilagda i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll vill Kongl. Maj:t härmed, jemlikt § 87 regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse af 1 och 8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

GUSTAF.

L. Annerstedt.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 och 8 §§ i grufvestadgan
den 16 maj 1884.

Härigenom förordnas, att 1 och 8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Föremål för inmutning och bearbetande af den, som sig dertill anmäler, äro de mineralfyndigheter, hvilka innehålla:

1:o) malmerna till följande metaller, nemligen: guld, silfver, platina, quicksilfver, bly, koppar, jern med undantag af sjö- och myrmalmer, mangan, krom, kobolt, nickel, zink, tenn, titan, molybden, wolfram, vismut, antimon och arsenik;

2:o) svafvelkis, magnetkis och grafit.

Å kronojord, som står under kronans omedelbara förvaltning eller blifvit för kronans räkning till brukning på viss tid åt annan upplåten, kunna inmutas jemväl de mineralfyndigheter, hvilka innehålla apatit och magnesit.

Förut inmutad eller bearbetad mineralfyndighet, som blifvit sönad, må ånyo inmutas, så framt fyndigheten, enligt hvad ofvan är sagdt, utgör föremål för inmutning.

8 §.

Inom det inmutade området eller utmålet eger inmutaren uteslutande rätt att, med de vilkor och inskränkingar denna stadga inne-

håller, bearbeta och tillgodogöra sig så väl den inmutade mineralfyndigheten som äfven andra inmutningsbara mineral, dock icke apatit och magnesit å annan jord än sådan kronojord, der inmutning af fyndigheter innehållande dessa mineral är lofgifven.

Förutom de mineral, hvilka inmutaren efter hvad nu är sagdt eger tillgodogöra sig, må öfriga mineraliska ämnen inom det inmutade området eller utmålet äfven af honom brytas, i den mån sådant är erforderligt för grufarbetets ändamålsenliga drifvande, och ege inmutaren deraf använda hvad för grufdriftens ändamål behöfves. Hvad sålunda icke användes må inmutaren ock behålla, så framt det icke af jordegaren mot erläggande af godtgörelse för brytnings- och uppfodringskostnader afhemtas, om inmutningspunkten är belägen i Norrbottens, Vesterbottens, Jemtlands eller Vesternorrlands län, inom ett år, men eljest inom sextio dagar efter tillsägelse. Jordegarens rätt i detta afseende utöfvas å kronojord, som under ständig besittningsrätt innehafves eller är till boställe anslagen, af kronoåboen eller boställsinnehafvaren.

Uppstår tvist om beloppet af den godtgörelse, hvarom nu är sagdt, gånge med bestämmandet deraf såsom i 12 § stadgas, dock att, der skiljemän anlitas, parterne skola stånda hvar sina kostnader och gälda hvardera halfva kostnaden för skiljemännens sammanträde; och varde tiden för afhemtandet räknad från det att godtgörelsens belopp blifvit slutligen bestämdt.

---

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23
februari 1900.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena LAGERHEIM,
Statsråden: WIKBLAD,
ANNERTEDT,
herr VON KRUSENSTJERNA,
grefve WACHTMEISTER,
CLAËSON,
DYRSSEN,
CRUSEBJÖRN.

Departementschefen, statsrådet grefve Wachtmeister anförde här-
efter:

»Sedan hos Eders Kongl. Maj:t underdåniga ansökningar gjorts om
tillstånd att å vissa områden å odisponerad kronoöfverloppsmark i Norr-
bottens län bearbeta magnesitfyndigheter, föreslog Eders Kongl. Maj:t
i nådig proposition den 4 februari 1898 Riksdagen att för tiden intill
nästa lagtima riksdag medgifva, att Kongl. Maj:t skulle ega dels åt
svenske män bevilja tillstånd att mot den årliga afgäld och under de
vilkor i öfrigt, Eders Kongl. Maj:t bestämde, å kronojord inom visst å
marken utstakadt område under en tid af högst 30 år, med andras

uteslutande, med arbete belägga och sig tillgodogöra anträffade magnesitfyndigheter, med rätt för koncessionsinnehafvare att, derest vid upplåtelse tidens utgång dylik upplåtelse fortfarande blefve af Riksdagen medgifven, ega företrädesrätt till öfverenskommelse om fortsatt arbete med magnesitens tillgodogörande på de vilkor, Eders Kongl. Maj:t då på grund af sig företeende omständigheter kunde finna godt bestämma, dels ock åt sådan koncessionsinnehafvare för den tid, hvarunder koncessionen beviljats, till drifkraft för bearbetande af magnesitfyndigheter jemte dermed i sammanhang stående anläggningar upplåta i närheten af fyndställena belägna, af staten obegagnade vattenfall jemte erforderlig mark för vägar, för anläggning af verkstäder och arbetarbostäder samt för kraftledning, med skyldighet för koncessionsinnehafvaren att för sålunda åt honom upplåtna förmåner gälda visst årligt arrende, som skulle bestämmas genom särskild uppskattning före upplåtelsens medgifvande.

I underdånig skrifvelse den 13 maj 1898 anmälde Riksdagen, att Riksdagens kamrar angående omförmälda förslag fattat skiljaktiga beslut, till följd hvaraf frågan för nämnda riksdag förfallit.

Vid underdånig anmälan den 10 juni sistnämnda år af Riksdagens berörda skrifvelse, behagade Eders Kongl. Maj:t anbefalla kommerskollegium att, efter inhemtande af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes i Vesterbottens och Norrbottens län samt bergmästarens i norra bergmästaredistriktet yttranden, i sammanhang med afgifvande af infordradt underdånigt utlåtande i anledning af en af Riksdagen i underdånig skrifvelse den 12 maj samma år gjord framställning i fråga om tillgodogörande af statens jordegareandel i vissa grufföretag jemväl inkomma med utredning, huruvida i fråga om beredande af godtgörelse åt kronan för upplåtelse af rätt att å kronojord bearbeta magnesitfyndigheter äfvensom flera eller färre andra icke inmutningsbara mineral lämpligen borde tillämpas enahanda grunder, som kunde varda bestämda att gälla i fråga om upplåtelse af kronans jordegareandel i mineral, som vore föremål för inmutning.

Till åtlydnad häraf har kommerskollegium den 13 december 1898 afgifvit underdånigt utlåtande och dervid tillika öfverlemnat från Eders Kongl. Maj:ts ofvanbemälda befallningshafvande samt bergmästaren i norra bergmästaredistriktet inhemtade yttranden.

Af dessa myndigheter har bergmästaren förmält hufvudsakligen, att det icke med säkerhet vore känt, huruvida inom norra bergmästaredistriktet på odisponerad kronomark förekomme förutom magnesit några andra icke inmutningsbara mineral i sådan myckenhet och på sådant

sätt, att de skulle kunna tekniskt tillgodogöras, men att bergmästaren hölle för ganska sannolikt att så vore fallet.

Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Vesterbottens län har såsom sin mening uttalat, att för beredande af godtgörelse åt kronan för upplåtelse af rätt att å kronojord bearbeta magnesitfyndigheter äfvensom andra icke inmutningsbara mineral borde tillämpas enahanda grunder, som kunde blifva bestämda att gälla beträffande upplåtelse af kronans jordegareandel i sådana mineral, som vore föremål för inmutning.

Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Norrbottens län har deremot ansett riktigast vara, att upplåtelse af rätt att å kronojord bearbeta magnesitfyndigheter skedde till hugade spekulanter efter fri täflan på de gynnsammaste vilkor, som efter hvarje särskildt falls beskaffenhet kunde ernås.

Efter att hafva erinrat, hurusom vid ett föregående tillfälle, på derom gjord ansökning och efter Riksdagens medgifvande, tillstånd att å kronojord bearbeta ett icke inmutningsbart mineral, nemligen apatit, meddelats, har kommerskollegium anfört följande.

Vissa olägenheter, som onekligen vore förenade med koncessions-systemet, gjorde sig särskildt gällande, då fråga vore om meddelande af tillstånd till bearbetande af icke inmutningsbara mineral inom de nordligaste länen, der dock dylikt tillstånd just ifrågakommit och äfven framdeles väl skulle hufvudsakligen ifrågakomma. Koncessionsystemet vore nemligen egnadt att återhålla intresset för upptäckandet af dylika mineralfyndigheter å kronojord till följd af ovissheten för upptäckaren, hvilken väl ofta vore obemedlad, att erhålla koncession. Vidare kunde det möta svårighet att bland flera sökande rättvist utse den, åt hvilken koncessionen borde lemnas, samt att, om koncessionen tilldelades någon annan än upptäckaren, bestämma den godtgörelse, som i allmänhet borde tillkomma den sistnämnde. Hämandet af upptäckareintresset i fråga om mineralfyndigheter vore åter egnadt att motverka kulturen särskildt inom nämnda trakter af vårt land. Att alltid träffa lämpliga vilkor vid slutandet af aftal om bearbetandet af fyndigheter vore ej heller lätt. Härtill komme äfven, att vid upplåtelse af rätt till bearbetande af icke inmutningsbara mineral syntes böra bestämmas, bland andra vilkor, att koncessionsinnehafvaren skulle vara skyldig att, utan godtgörelse från kronans sida, underkasta sig det intrång, som kunde uppstå till följd af till äfventyrs skeende inmutning af fyndigheter inom de för brytning af icke inmutningsbara mineral upplåtna områden. Jemlikt föreskrifterna i 8 § af gällande grufvestadga egde emellertid

inmutaren, der ej annorlunda vore särskildt öfverenskommet, endast i visst fall bryta icke inmutningsbara mineral inom inmutadt område eller utmål och jordegaren såsom sådan, eller den, på hvilken han kunde hafva öfverlåtit sin rätt, finge icke alls sjelf bryta dylika mineral. Hade inmutning egt rum å koncessioneradt område, kunde således inträffa att inom det inmutade området eller utmålet befintligt icke inmutningsbart mineral icke alls kunde tillgodogöras.

Under förutsättning att frågan om tillgodogörandet af jordegareandelen i inmutningsbara mineralfyndigheter å viss kronojord vunne sin lösning i den af Riksdagen i dess förenämnda skrifvelse den 12 maj 1898 angifna riktning, syntes det derföre kollegium ändamålsenligt att å dylik kronojord medgifva inmutning af sådana för närvarande icke inmutningsbara mineral, hvilka derstädes förekomme i mera afsevärd mängd och som hade någon större betydelse för industrien och sålunda jemväl för det allmänna. De skäl, som ur synpunkten af jordegarens intresse talade emot inmutningsrättens utsträckning å enskildes jord, syntes sakna giltighet för staten såsom jordegare i de fall, då en dylik utsträckning befunnas vara för det allmänna fördelaktig, helst det icke syntes kunna förutsättas, att staten för egen räkning skulle låta bearbeta fyndigheterna i fråga.

De nu icke inmutningsbara mineral, som det sålunda skulle ifrågakomma att göra inmutningsbara, syntes på grund af hvad nyss anförts för närvarande böra inskränkas till de båda ofvannämnda, nemligen magnesit och apatit. Verkställda undersökningar hade nemligen gifvit vid handen, att magnesit i afsevärd mängd förekomme å odisponerad kronomark inom Norrbottens län, och vissa förhållanden antydde, att äfven apatit kunde i brytvärd mängd inom samma län förefinnas. Magnesiten hade inom vårt land redan vunnit och kunde antagas alltjemt komma att vinna utvidgad användning företrädesvis såsom eldfast material inom den metallurgiska industrien. Detta mineral vore sålunda af stor betydelse i synnerhet för Sveriges jernhandtering. Hvad af detsamma inom vårt land förbrukats hade uteslutande importerats från utlandet och det kunde alltså med fog anses vara för det allmänna af vigt, att å kronans mark befintliga magnesitfyndigheter i praktiskt syfte närmare undersöktes och, derest de visade sig arbetsvärda, blefve tillgodogjorda. Hvad apatiten anginge, så hade detta mineral, såsom bekant, genom den deri ingående fosforsyran stort värde för beredning af gödningsämnen.

Någon olägenhet att med afseende å dessa båda mineral tillämpa grufvestadgans föreskrifter syntes ej heller förefinnas. Att göra dem

inmutningsbara å viss kronojord genom ändring af 1 § i grufvestadgan ansåge kollegium emellertid mindre lämpligt, utan syntes detta böra ske genom en särskild författning.

På grund af hvad sålunda anförts har kommerskollegium hemställt, att i särskild författning föreskrifter måtte meddelas af hufvudsakligt innehåll, att å jord, som blifvit för kronans räkning till brukning på viss tid åt annan upplåten eller stode under kronans omedelbara förvaltning, skulle, förutom de mineralfyndigheter, som omförmäldes i 1 § af grufvestadgan, äfven sådana mineralfyndigheter, hvilka innehölle magnesit och apatit, vara föremål för inmutning och bearbetande af den, som dertill anmälde sig, samt att jemväl i afseende å nyssberörda två slag af mineralfyndigheter grufvestadgan skulle i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

I den af kommerskollegium uttalade åsigten att mineralierna magnesit och apatit böra förklaras inmutningsbara å viss kronojord instämmer jag. Deremot biträder jag icke kollegii mening att bestämmelserna härom böra upptagas i en särskild författning, utan anser jag, att desamma lämpligen både kunna och böra inrymmas i grufvestadgan; och hemställer jag fördenskull, att handlingarne i ärendet måtte jemte utdrag af detta protokoll få öfverlemnas till justitiedepartementet för vidare åtgärd.»

Hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt, deri statsrådets öfriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla.

Ex protocollo

Sven Köhler.

*Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet
inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott fredagen den 2 mars 1900*

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern **BOSTRÖM**,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena **LAGERHEIM**,
Statsråden: **WIKBLAD**,
ANERSTEDT,
herr **VON KRUSENSTJERNA**,
grefve **WACHTMEISTER**,
CLAËSON,
DYRSSEN,
CRUSEBJÖRN.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anförde chefen för justitiedepartementet statsrådet Annerstedt i underdånighet:

»I underdånig skrifvelse den 13 maj 1898 anmälde Riksdagen, att i afseende på Eders Kongl. Maj:ts den 4 sistförutgångna februari till Riksdagen afåtna proposition angående upplåtelse af rätt till bearbetande af magnesitförekomster å kronojord kamrarne fattat skiljaktiga beslut, till följd hvaraf frågan jemlikt § 63 riksdagsordningen förfallit.

Vid underdånig föredragning den 10 juni samma år af nämnda skrifvelse täcktes Eders Kongl. Maj:t i nåder anbefalla kommerskollegium att, i sammanhang med afgifvande af infordradt underdånigt utlåtande med anledning af en i Riksdagens underdåniga skrifvelse den 12 maj samma år gjord framställning i fråga om tillgodogörande af kronans jordegareandel i vissa grufföretag, jemväl inkomma med utredning, huruvida med

afseende å beredande af godtgörelse åt kronan för upplåtelse af rätt att å kronojord bearbeta magnesitfyndigheter äfvensom flere eller färre andra icke inmutningsbara mineral lämpligen borde tillämpas enahanda grunder, som kunde varda bestämda att gälla beträffande upplåtelse af kronans jordegareandel i mineral, som vore föremål för inmutning. Den sålunda anbefalda utredningen blef den 13 decémbet 1898 af kommerskollegium afgifven.

Sedan frågan om tillgodogörande af kronans jordegareandel i inmutad grufva vunnit sin lösning genom lagen den 20 oktober 1899 om ändrad lydelse af vissa §§ i grufvestadgan och genom den samma dag utfärdade nådiga kungörelsen om begagnande af kronans jordegareandel i grufva, anmäldes förberörda utredning den 23 nästlidne februari inför Eders Kongl. Maj:t af chefen för finansdepartementet, hvilken dervid, efter redogörelse för handlingarnes innehåll, yttrade, att han instämde i den af kommerskollegium uttalade åsigten, att mineralen magnesit och apatit borde förklaras inmutningsbara å viss kronojord, men att han deremot icke biträdde kollegii mening, att bestämmelserna härom borde upptagas i en särskild författning, utan ansåge desamma lämpligen både kunna och böra inrymmas i grufvestadgan. Och behagade Eders Kongl. Maj:t, med bifall till föredragande departementschefens på grund här af gjorda, af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställan, förordna, att handlingarne i ärendet skulle för vidare åtgärd öfverlemnas till justitiedepartementet.

Med anledning af hvad sålunda förekommit har jag låtit upprätta förslag till lag om ändrad lydelse af 1 och 8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884, hvilket förslag det torde tillåtas mig att nu inför Eders Kongl. Maj:t framlägga.»

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst ifrågasvarande lagförslag, af den lydelse bilagan litt. C utvisar, hemställde han i underdånighet, att högsta domstolens utlåtande öfver detsamma måtte, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmåler, genom note ur detta protokoll, med bifogande af utdrag af protokollet öfver finansärenden för den 23 februari, inhemtas.

Till denna af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen i nåder lemna bifall.

Ex protocollo

Erik Ölander.

Litt. C.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 och 8 §§ i grufvestadgan
den 16 maj 1884.

Härigenom förordnas, att 1 och 8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Föremål för inmutning och bearbetande af den, som sig dertill anmäler, äro de mineralfyndigheter, hvilka innehålla:

1:o) malmerna till följande metaller, nemligen: guld, silfver, platina, qvicksilfver, bly, koppar, jern med undantag af sjö- och myrmalmer, mangan, krom, kobolt, nickel, zink, tenn, titan, molybden, wolfram, vismut, antimon och arsenik;

2:o) svafvelkis, magnetkis och grafit.

Å kronojord, som står under kronans omedelbara förvaltning eller blifvit för kronans räkning till brukning på viss tid åt annan upplåten, kunna inmutas jemväl de mineralfyndigheter, hvilka innehålla apatit och magnesit.

Förut inmutad eller bearbetad mineralfyndighet, som blifvit sönad, må ånyo inmutas, så framt fyndigheten, enligt hvad ofvan är sagdt, utgör föremål för inmutning.

8 §.

Inom det inmutade området eller utnålet eger inmutaren uteslutande rätt att, med de vilkor och inskränkingar denna stadga inne-

håller, bearbeta och tillgodogöra sig så väl den inmutade mineralfyndigheten som äfven andra inmutningsbara mineral, dock icke apatit och magnesit å annan jord än sådan kronojord, der inmutning af fyndigheter innehållande dessa mineral är lofgifven.

Förutom de mineral, hvilka inmutaren efter hvad nu är sagdt eger tillgodogöra sig, må öfriga mineraliska ämnen inom det inmutade området eller utmålet äfven af honom brytas, i den mån sådant är erforderligt för grufarbetets ändamålsenliga drifvande, och ege inmutaren deraf använda hvad för grufdriftens ändamål behöfves. Hvad sålunda icke användes må inmutaren ock behålla, så framt det icke af jordegaren mot erläggande af godtgörelse för brytnings- och uppfodringskostnader afhemtas, om inmutningspunkten är belägen i Norrbottens, Vesterbottens, Jemtlands eller Vesternorrlands län, inom ett år, men eljest inom sextio dagar efter tillsägelse. Jordegarens rätt i detta afseende utöfvas å kronojord, som under ständig besittningsrätt innehafves eller är till boställe anslagen, af kronoåboen eller boställsinnehafvaren.

Uppstår tvist om beloppet af den godtgörelse, hvarom nu är sagdt, gånge med bestämmandet deraf såsom i 12 § stadgas, dock att, der skiljemän anlitas, parterne skola stånda hvar sina kostnader och gälda hvardera halfva kostnaden för skiljemännens sammanträde; och varde tiden för afhemtandet räknad från det att godtgörelsens belopp blifvit slutligen bestämdt.

*Utdrag af protokollet öfver ett lagärende, hållet uti Kongl.
Maj:ts högsta domstol tisdagen den 20 mars 1900.*

Andra rummet.

Närvarande:

Justitieråden: *Skarin,*
Carlson,
Afzelius,
Lindbäck,
Wijkander,
Thollander,
Cassel.

Tillförordnade byråchefen för lagärenden revisionssekreteraren Ham-
marskjöld föredrog i underdånighet:

note ur protokollet öfver justitiedepartementens ärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 2 innevarande mars, ut-
visande, att Kongl. Maj:t i nåder förordnat, att högsta domstolens
utlåtande skulle, för det ändamål § 87 regeringsformen öfverförmäler,
inhemtas öfver upprättadt förslag till lag om ändrad lydelse af 1 och
8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884; varande berörda förslag bilagdt
detta protokoll.

Högsta domstolens fleste ledamöter, som ansågo sig icke böra ingå i
granskning af förslaget från annan synpunkt än den rättsliga, funno
detsamma i sådant hänseende icke föranleda anmärkning.

Justitierådet *Carlson* ansåg, att genom ändringar i 11 och 26 §§
grufvestadgan borde tydligen angifvas, att vid inmutning af fyndighet,
innehållande apatit eller magnesit, det inmutade området och utinålet

icke må omfatta annan jord än sådan kronojord, der inmutning af fyndighet innehållande dessa mineral är lofgifven.

Derjemte hemställde justitierådet, att vid ärendets vidare behandling måtte komma under ompröfning, huruvida icke åt staten bör förbehållas uteslutande rätt att under viss tid för egen räkning inmuta redan kända fyndigheter.

Ex protocollo

Erik Ölander.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 21 december 1900

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern friherre VON OTTER,
Statsråden: WIKBLAD,
ANERSTEDT,
herr VON KRUSENSTJERNA,
grefve WACHTMEISTER,
CLAËSON,
DYRSSEN,
CRUSEBJÖRN,
ODELBERG,
HUSBERG,
Justitieråden: NORBERG,
CARLSON.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anmälde chefen för justitiedepartementet statsrådet Annerstedt i underdånighet:

Högsta domstolens genom note ur protokollet öfver justitiedepartementsärenden för den 2 mars innevarande år inhemtade utlåtande öfver det vid samma protokoll fogade förslag till lag om ändrad lydelse af 1 och 8 §§ i grufvestadgan den 16 maj 1884; och hemställde föredragande departementschefen, att förslaget, som af högsta domstolens fleste ledamöter lemnats utan anmärkning, måtte, jemlikt § 87 regeringsformen, genom nådig proposition för Riksdagen till antagande framläggas.

Justitierådet Carlson åberopade hvad han vid förslaget granskning inom högsta domstolen yttrat.

Statsrådets öfrige ledamöter biträdde föredragande departementschefens hemställan;

och behagade, med bifall till samma hemställan, Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i nåder förordna, att till Riksdagen skulle aflåtas nådig proposition i ämnet, af den lydelse bilagan litt. B vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Aug. von Hartmansdorff.